

VINCULUM

Drazí,

Nejsem teď jistý, kdo koho předběhl, ale až sem se dostala zpráva, že začátkem července zemřeli dva naši spolubratři: **P. Antonín C. Bernáček** a **P. Dr. František Michalčík**. + 1998 x 117.798

Začnu snad tím starším, otcem Bernáčkem, rodákem z Frýdku, členem zahraniční armády, plukovníkem, jak je psáno na parte. Mnozí z nás snad znají knihu jeho paměti, která se čte jako napínavý román. A jeho život opravdu takovým byl. Byl to člověk neobyčejné podnikavosti. Teologii studoval ve Francii, bojoval na západě, přes Španělsko se dostal do Anglie, vylodil se v Normandii a vrátil se do osvobozené vlasti v hodnosti čs. kapitána, spojovacího důstojníka americké armády. V r. 1947 byl v Olomouci vysvěcen na kněze a po krátkém kaplanování v Javorníku zase opustil vlast, aby započal svou "misijní anabázi ve dvou větadílech a čtyřech metropolích, kde kázal slovo Boží v pěti jazycích". V exilu založil a spravoval velký počet našich cizojazyčných farností od kanadského Toronta po Švýcarsko, Francii, Německo a Španělsko. Vždy ochotný a usměvavý, snažil se pomáhat každému, koho potkal. Neposedným zůstal i ve svém stáří, po svém návratu v roce 1990 se ujal opuštěné farnosti v Metylovicích v rodném Slezsku. Když pak už nemohl dál, uchýlil se do domu pro naše kněze ve Staré Boleslavi, pak snad na švýcarském Sionu a v Bazileji, a nakonec zřejmě zase ve vlasti, protože prý zemřel o svátku sv. Cyrila a Metoděje, když se v čilebovickém kostele připravoval ke mši svaté. Je těžké věřit, že mu přitom bylo 84 let. Kdo jsme ho znali, vzpomínáme na něho jistě s láskou. Byl originál, ale nebylo možné ho nemít rád. Kéž se nyní přimlouvá za nás a za ten velký kus světa, v němž se vždy zcela přirozeně cítil doma.

Otec Michalčík byl jiný typ. Z gruntu dobrý a poctivý Valach z Horácka (nebudu opraven?) začal studovat teologii v Brně, ale pak spolu s nynějším Mons. Rýparem uprchl a po nesnadném přechodu "kopečků" přistál v římském Nepomucenu. Po vysvěcení někdy v roce 1951 (nemýlili mě má paměť), byl poslán do Jižního Tyrolska, kde působil delší dobu jako kaplan a později farář v roztomilé horské farnosti Wahlen u Toblachu v Pustém údolí (Pustertal). Byl to člověk nesmírně dobrý a citlivý. Kdysi prý se nepochopitelně rozlítostnil, snad až k pláči, při konferenci učitelského sboru školy, v níž působil. Bylo to odpoledne 13. května 1981. Když se pedagogové ze schůze rozcházel, rozhlas právě ohlašoval, že na náměstí sv. Petra byl spáchán atentát na Jana Pavla II. Otec Michalčík, (v Nepomucenu nazývaný Mikuláščík) to nějak telepaticky spoluprožíval ve

svém citlivém srdci. A to nebyl jediný případ toho druhu. Tuto citlivost ovšem zřejmě platil vnitřní zranitelností, i stesk po vlasti prožíval intenzivněji než druzí. Musil to být pro něho - v té době už doktora teologie a kanonického práva - opravdu velký den, když se zase octl doma. Z vděčnosti dal ve svém rodišti zbudovat pěknou kapli. A já si myslel, že dožije tam. On však zřejmě už příliš přirostl k těm tyrolským horám, a tak se na stáří uchýlil do kněžského domova v Meráně, kde začátkem července zesnul. I on jistě přešel ze smrti do života, byl to takový poctivec, v němž nebylo lsti. Proto se můžeme těšit i na shledání s ním.

Za oba se samozřejmě rádi pomodlíme, členové Vincula Missarum pak odslouží mši svatou. Poněvadž většina těch členů - zakladatelů je už u Pána, kontrolovat se to už bude seshora.

Čtenáře dávno uhynulého oběžníku INTER NOS (dvojjazyčného předchůdce Vincula, který kdysi spojoval všechny bývalé alumny Nepomucena bez rozdílu národnosti) snad bude zajímat, že na nebeskou bránu zaklepal i náš slovenský spolužák **Tony Babiak**. Zemřel v tridentské arcidiecézi, kde pracoval. V seznamu bohoslovců svého ročníku byl mezi Slováky na prvním místě. Na posledním místě abecedy (tedy před Karlem Vránou - je to jeho ročník) byl **Pišta Vrablec**. Snad i o něm se už mnozí dozvěděli, že po skončení své služby ředitele Slovenského ustavu - dnes Papežského slovenského ústavu v Římě, byl jmenován pomocným biskupem pro Trnavu a v Trnavě i vysvěcen v poslední - myslím červencovou neděli. I těmto dvěma bratřím s tak odlišným osudem patří naše modlitby.

Jinak ale, abyste si nemysleli, že Nepomucenum je nějaká čekárna na smrt nebo na episkopát, to tedy vůbec ne. Teď je prázdné, ale ve školním roce se hemží studenty, kteří dělají velmi dobrý dojem. Zdá se, že se už situace trochu ustálila a že vzniká kvalitní jádro, které by mohlo být zárukou pro budoucnost. Budou tam ovšem i personální změny. Jak víte, Řím se chystá na Velké jubileum. A tak rektor Janoušek chce polovinu koleje proměnit na hospic pro české poutníky (zcela oddělený od koleje-semináře), věnovat se této činnosti, a za svého nástupce navrhl nynějšího spirituála otce Mráze. Více se dozvíte z kompetentnějších pramenů. Já chci jen ukázat, že kolej žije a vzkvétá. Totéž přeji i každému z Vás, případně i pěkné prožití nějaké té dovolené. Šalom!

Váš
Jaroslav Škarvada